

RACHEL WELLS

Alfie
Kat in de Sneeuw

Vertaling Jet Matla

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Rachel Wells
Oorspronkelijke titel: *Alfie In The Snow*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Jet Matla
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0646 8
ISBN 978 94 027 6035 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2020

Originele uitgave verschenen bij Avon, een divisie van HarperCollins UK, Londen.
Rachel Wells asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Genietend van het winterzonnetje lag ik op mijn favoriete plekje op de bank bij het raam, toen mijn kitten, George, boven op me sprong. Oef, hij was geen klein katje meer; ik hapte naar lucht.

‘George,’ zei ik, worstelend om onder zijn gewicht vandaan te komen. ‘Daar moet je nu echt eens mee ophouden. Je drukt me plat.’

‘Sorry, pap,’ antwoordde hij, met die charmante grijns en zijn kopje een tikkeltje scheef. Zoals gewoonlijk smolt ik voor hem. Mijn jongen was gewoon te schattig, al werd hij nu te zwaar om boven op me te springen. Ik barstte van trots om de knappe jonge kater die hij aan het worden was. ‘Maar ik heb nieuws.’ Hij ging naast me zitten en likte zijn pootjes. George hield er enorm van om indruk te maken met allerlei berichtjes. Heel anders dan ikzelf, natuurlijk.

‘Vooruit, George, vertel het maar,’ zei ik vleierend, in de verwachting dat het over een grappige wolk zou gaan die hij die ochtend had gezien, of een ander typisch George-nieuwtje.

‘Er staat een grote verhuiswagen buiten, dus er komen nieuwe mensen.’ Hij zag er zelfvoldaan uit, en met recht. Ik spitste mijn oren. Nieuwe mensen! In Edgar Road! Tja, was er ook maar iets mooiers voor een drempelkat als ik? Daar kon hoogstens een verhuiswagen vol sardientjes tegenop.

Ik heet Alfie en ik ben een drempelkat. Wat zoveel wil zeggen dat ik meer dan één gezin heb en dat ik in verschillende huizen op bezoek ga. Maar ik woon in het belangrijkste huis in Edgar Road

met mijn kitten George. Onze mensen zijn Claire en Jonathan en hun kinderen heten Toby en Summer. Maar er is nog een gezin in de straat waar we veel tijd doorbrengen: Polly en Matt en hun kinderen Henry en Martha. Ik kom zelfs graag bij een derde gezin, al ligt hun huis een paar straten verderop: Franceska, Tomasz en hun kinderen Aleksy en Tommy.

Pfiew, dat zijn veel gezinnen en vrienden om in de gaten te houden! Ik heb ze leren kennen toen ik in Edgar Road terechtkwam aan het eind van een zware reis, nadat ik dakloos was geworden door de dood van mijn oude baasje, Margaret – dat lijkt nu wel meerdere levens geleden. Ze zeggen dat katten negen levens hebben, nou, ik denk dat ik daar wel een paar van heb opgebruikt om te komen waar ik vandaag de dag ben.

Ik heb mijn gezinnen bij elkaar gebracht, en daar ben ik best wel trots op. Nu houden ze evenveel van elkaar als ik van hen allemaal. We hebben zelfs een vakantiehuis met ons allen, Huize Zeebries, dat in Devon ligt. Als het maar even kan, gaan we erheen. Maar Londen is ons thuis, de meeste tijd brengen we toch door in Edgar Road. Er is altijd wat te doen hier, en saai is het nooit. Hoogstens maar eventjes.

Tot nu toe was het allemaal vrij rustig geweest. De winter stond voor de deur, de nachten werden langer en de wind werd kouder. Ik was een beetje een mooiweerkat geworden, en ging liever niet te lang naar buiten als het koud was of regende. George maakte het niet uit wat voor weer het was. Zo zijn die jonkies nou eenmaal. Die lijken geen kou te voelen. Ook ik maakte elke ochtend en avond een ommetje en trotseerde de kou dan om mijn vrienden te zien, de katten uit de buurt en mijn vriendin Tijger. Maar hoe meer de

temperatuur zakte en hoe donkerder de avonden werden, hoe liever ik lekker warm binnenbleef.

Alleen... nu even niet. Ik moest die verhuishagen zien. Het was nog altijd spannend om nieuwe mensen te ontmoeten. Eens een drempelkat, altijd een drempelkat. Dus gingen George en ik op verkenning.

We liepen naar het huis naast ons. Ik kende dat huis goed, want niet al te lang geleden had mijn eerste vriendin, dus die vóór Tijger, daar gewoond. Sneeuwbal was mijn eerste liefde en het was niet van een leien dakje gegaan, maar na vele pogingen om haar het hof te maken voelde ze uiteindelijk hetzelfde voor mij. Begrijp me niet verkeerd, ik ben niet bepaald een donjuan, ik ben tenslotte maar twee keer verliefd geweest, eerst op Sneeuwbal en nu op Tijger. Zij is als een moeder voor George. George is geadopteerd, hij is niet mijn biologische zoon, maar hij, Tijger en ik vormen een gezinnetje. Door de jaren heen heb ik geleerd dat er gezinnen in alle vormen en maten bestaan, maar als liefde de basis is, dan heb je een gezin.

‘Kijk, pap,’ zei George, met ogen als schoteltjes. We bleven op het trottoir stilstaan en keken naar de grote verhuishagen. De achterdeur stond open en mannen waren verhuisdozen aan het uitladen. Ik gebaarde George me te volgen en we slopen de achtertuin in, waar je door de tuindeuren naar binnen kon kijken. Wanneer ik nieuwe mensen zag, was mijn eerste gedachte altijd: zouden ze zin hebben in een parttimekat? Mijn tweede was: laat ze alsjeblieft geen hond hebben!

We tuurden door het glas naar binnen, maar zorgden ervoor dat ze ons niet zagen, voor het geval we hen (of een hond) zouden laten schrikken. Ik zag van alles. In de keuken was een vrouw dozen aan

het uitpakken. Ze was misschien van dezelfde leeftijd als Claire, die volgens mij ergens in de veertig is, maar het daar niet graag over heeft. Naast haar stond een meisje. Ze was lang en slank, misschien een tiener? In haar hand had ze een apparaat, een mobieltje. Aleksy had er ook een en kon zijn ogen er nog geen minuut van afhouden. Zijn moeder werd er soms wanhopig van. Tommy, de jongere broer van Aleksy, had er ook eentje, maar hij was meer geïnteresseerd in sport.

Plotseling maakte mijn hart een sprongetje: ik had iets ontdekt wat eruitzag als een kattenmand.

‘O, George, ik denk dat hier ook een kat komt wonen,’ zei ik.

In dat geval zouden de bewoners er waarschijnlijk geen twee drempelkatten bij willen hebben, maar misschien kon deze kat een nieuwe vriend worden, wat nog veel beter was – je kan nooit te veel vrienden hebben!

We staken onze nek nog verder uit en ik ontdekte een staart; een staart met een nogal interessant patroon. Toen de kat haar kop naar ons omdraaide, haptten we allebei naar adem. We zagen een vacht met witte, zwarte en lichtbruine vlekken, een prachtige staart, zwart met bruine puntige oren en een exotisch uiterlijk. Dit behoorde toe aan een vrij kleine, gestroomlijnde poes. Ik nam tenminste aan dat het een poes was, want ze was veel te fraai om een kater te zijn, beslist een paar jaar jonger dan ik en eerder van de leeftijd van George.

‘Wauw, wat een beauty,’ zei George.

Ik stak mijn snorharen op. Ik wilde niet dat hij als een blok voor haar viel voordat we haar karakter kenden. George had het zwaar te pakken gehad van een poes tijdens onze eerste zomer in Devon. Chanel, onze buurpoes daar, was het grootste kreng dat ik ooit had

meegemaakt, maar George was smoorverliefd en hunkerde de hele zomer naar haar. Door zijn liefde waren zij, Jonathan en hijzelf bijna verdronken. Maar gelukkig hadden ze het allemaal overleefd. Ik zag het niet zitten opnieuw aan zulke taferelen blootgesteld te worden.

‘Misschien moeten we maar even afwachten tot we haar hebben leren kennen, George,’ zei ik. ‘Je kunt niet steeds verliefd worden op iemands buitenkant. De persoonlijkheid is ook belangrijk.’

‘O, maak je geen zorgen, pap. Ik ben niet van plan verliefd op haar te worden. Na Chanel heb ik het wel even gehad met meidenkatten.’

Daar had ik toch mijn twijfels over.

We keken nog een tijdje naar binnen, maar er was niet veel te zien. Dozen die uitgepakt werden. Het meisje dat haar telefoon neerlegde en de kat aaide. Ze leken alle drie nogal ernstig en een beetje droevig; omdat ik een vrij goede intuïtie heb, pik ik zoiets snel op. Niemand had ons in de gaten, maar na een tijdje begon George zich te vervelen; hij zeurde of ik hem mee kon nemen naar het park. Met tegenzin rukte ik me los van het huis, want ik wilde er meer van weten. Nieuwsgierigheid is me aangeboren en ik heb altijd al veel plezier van die eigenschap gehad.

George ging boven met Summer en Toby spelen nadat de kinderen gegeten hadden. Het leek net of we drie kinderen in huis hadden. Toby en George hadden een speciale band en ze sliepen 's avonds samen in één bed. Dat doen ze al sinds Toby bij ons was komen wonen toen George nog klein was. Summer was jonger, baziger en een ‘prinsesje’, volgens Claire, maar ook zij kon in mijn ogen nauwelijks iets fout doen. Ik hield van alle kinderen en het was deel van mijn werk om goed op ze te passen.

Ik trippelde de keuken in om te zien of er al wat te eten viel. Claire stond te koken, en Jonathan was net thuisgekomen uit zijn werk. Hij zat aan de keukentafel met een biertje. Mijn etensbakje was nog leeg.

‘O, Jon, kun jij de katten even eten geven?’ vroeg Claire. ‘Ik geloof dat Alfie wel trek heeft.’

‘Miauw,’ beaamde ik.

‘Tuurlijk. Ze kunnen wel wat kiekjes gebraden kip krijgen,’ antwoordde hij, en ik likte mijn lippen.

‘Je verwent ze echt te veel,’ zei Claire bestraffend, maar dat meende ze niet. De hemel zij dank dat Jonathan ons verwende, anders hadden we het elke dag moeten doen met eten uit zakjes of blikjes. Daar was niks mis mee, maar het was niet hetzelfde. Voor een kat had ik een fijn ontwikkelde smaak en ik had een voorliefde voor exquisite maaltijden.

Ik begon te eten, want ik had grote trek, en ik wist dat George pas later naar beneden zou komen. Terwijl ik mijn eten oppeuzelde, luisterde ik naar het ontspannen gesprek tussen Claire en Jonathan.

‘Ik heb het vandaag met Frankie en Polly over Kerstmis gehad,’ begon ze.

‘Nu al?’ Jonathan deed vaak of hij niet de grootste fan van Kerstmis was, maar diep vanbinnen was hij er dol op, vooral vanwege de kinderen. We waren allemaal dol op die tijd en ik spitste mijn oren omdat ik iets nieuws hoorde aankomen.

‘Jon, over minder dan twee maanden is het al zover en je weet hoe de tijd vliegt. Hoe dan ook, we zeiden dat het misschien leuk was om kerst dit jaar met ons allen te vieren. Hier.’

‘We zeiden?’ Jonathan trok een wenkbrauw op.

‘Oké, ik zei het. Ik dacht eigenlijk aan Devon, maar Tomasz moet

tussen kerst en oud en nieuw werken, dus hebben ze maar twee dagen echt vrij en Frankie vond het ook wel gezellig om kerst in Londen te vieren.'

Toen Tomasz en Francesca uit Polen vertrokken en in Londen kwamen wonen, hadden ze vrijwel geen cent, maar ze werkten hard, vooral Tomasz, en nu is hij eigenaar van vier restaurants. Niet in zijn eentje, hij heeft partners, en Francesca werkt ook in de bediening nu de kinderen groot genoeg zijn. Het gaat heel goed met hen en ik ben ongelooflijk trots op hen. Ze hebben me ook kennis laten maken met tonijn, wat sindsdien mijn op een na lekkerste vis is.

'Ik heb nog niet gevraagd of ik wel vrij kan krijgen, maar wat mij betreft is Kerstmis in Londen prima.'

'Frankie zei dat ze alle bijgerechten zou maken, ik doe de kalkoen en Polly maakt het toetje.'

'Je bedoelt, ze kóópt het toetje,' corrigeerde Jonathan.

'Nou ja, we weten dat Polly geen keukenprinses is, maar ze koopt haar eten wel bij de beste supermarkt.'

Ik likte mijn lippen. Het kerstdiner was een van mijn favoriete maaltijden. Ik lustte zelfs sommige van de groenten, en Claire zei dat dat heel bijzonder is voor een kat. Naar mijn ervaring lusten katten veel meer soorten eten dan mensen altijd denken.

'En het zal zo gezellig zijn met iedereen samen,' zei Claire mijmerend. Haar ouders gingen elk jaar met kerst naar Spanje, waar haar broer woonde, en Jonathan kon het niet zo goed vinden met zijn eigen familie, dus onze vrienden waren ook onze familie. Het was zeker geen slechte familie.

'Summer en Toby zullen wel door het dolle heen zijn.'

‘O, Summer heeft me al verteld wat ze wil hebben, en ik moet je waarschuwen: ze wil een baby.’

‘Een babypop?’

‘Nee, een echte, van ons tweeën.’

Jonathan verslikte zich in zijn bier en prompt verschoot zijn gezicht van kleur. ‘En wat zei je toen?’

‘Ik zei dat we al een fantastisch gezin hadden en dat de Kerstman, die dat ook weet, ons waarschijnlijk geen baby meer zal geven. En toen vond zij dat een praatpop ook wel goed was.’

‘Godzijdank.’ Jonathans gezicht kreeg al snel weer zijn normale kleur terug. ‘Het gaat niet alleen boven het budget van de Kerstman, maar ook boven dat van mij,’ zei hij.

‘Maak je geen zorgen, schat. Ons gezin is perfect. Ik wil er helemaal niets aan veranderen,’ zei Claire en ze gaf hem een kus. Ik werd helemaal warm vanbinnen terwijl er een golf van geluk over me heen spoelde. Toen ging ik naar George om te zeggen dat hij zijn pootjes moest wassen voor het avondeten.

De taak van een ouder kent geen einde.

Later die avond, toen George ingestopt was naast Toby, en ook Summer diep in slaap was, ging ik naar buiten om mijn vriendin Tijger te zien. Ze woont een stukje verderop in de straat en we spreken de meeste avonden met elkaar af, als het weer het toelaat – ze is nog een veel ergere mooiweerkat dan ik – om naar de maan te kijken en een beetje te kletsen over onze dag. Ook onze zorgen over George deelden we dan. We waren in de eerste plaats ouders, en daardoor was onze vriendschap uitgegroeid tot iets meer dan dat.

Ik zat op het trapje bij haar achterdeur en mauwde, en normaal

gezien komt ze dan wel naar buiten. Maar nu niet. Ik duwde met mijn neus tegen het kattenluikje en wachtte, maar tevergeefs. Ik kon niet naar binnen gaan: haar baasjes waren niet gediend van andere katten in hun huis, al knepen ze een oogje toe voor George. Ik nam aan dat Tijger in slaap gevallen was. Ze was niet een van de actiefste katten in onze straat.

Ik wilde het opgeven en naar huis gaan, maar ik kon het niet nalaten een blik in het huis van de nieuwe burens te werpen. Net zoals eerder die dag sloop ik naar de deuren aan de achterkant. Het was donker in huis. Maar aan de keukentafel zag ik de vrouw met een glas wijn voor zich en de poes op schoot. De poes zat met haar rug naar mij toe gekeerd, dus niemand zag dat ik het tafereel in me opnam. Langzaam tilde de vrouw het glas op en nam een slokje, waarna ze het weer snel op tafel zette, en haar haar uit haar ogen streek. Haar kin zakte terwijl ze de poes aaide, en ik meende tranen te zien. Zelfs daarbuiten leek het wel of ik haar bedroefdheid en pijn kon voelen. Ik ging naar huis en vroeg me af wat haar verhaal was, hun verhaal, en waarom ze zo van streek was. Maar ooit zou ik daar wel achter komen.

Zo'n kat was ik nu eenmaal.

Hoofdstuk 2

‘Ik was in slaap gevallen,’ zei Tijger de volgende ochtend, toen George en ik bij haar langsgingen. Ik had mijn mond nog niet opengedaan.

‘Dat dacht ik al.’

‘Het was nogal koud en ik kroop dicht tegen mijn baasje op de bank aan, en het vuur was zo warm, ach, je weet wel.’

‘Tijger, het is goed. Je hoeft het niet uit te leggen.’ Normaal legde ze nooit iets uit; ik ging er maar niet op in.

‘Mam, pap, kunnen we nu een wandeling in het park maken?’ vroeg George. Hij liep over van energie. Maar dat gold niet voor mij, ik had last van de kou. Ik had last van een oude kwetsuur, opgelopen in de eerste tijd dat ik in Edgar Road was komen te wonen. Het was een lang verhaal waarin ik Claire redde uit een afschuwelijke relatie, en uiteindelijk al mijn gezinnen bij elkaar bracht. Ik had er echter een slechte poot aan overgehouden die pijnlijker en stijver leek te worden in de kou of regen. Meestal deed ik gewoon met alles mee – ik was aan mijn beperking gewend –, maar als de winter begon, werd ik er altijd even aan herinnerd.

‘Natuurlijk kunnen we dat,’ zei Tijger en ze gaf George een kopje. ‘Ik zie geen regen. Hopelijk blijft het droog.’

We gingen op pad en terwijl George vrolijk voor ons uit holde, vertelde ik Tijger over de nieuwe mensen.

Tijger kneep haar ogen half samen. ‘Die poes is erg mooi zeker?’

‘Ze ziet er nogal ongewoon uit en ze is bovendien eerder van George’ leeftijd.’ Tijger had een jaloers trekje, dus moest ik heel goed

op mijn woorden passen wanneer ik het over andere poezen had.

‘Wat vindt George ervan?’ Haar toon was binnen een tel van afgunstig naar moederlijk gegaan.

‘Hij zei dat hij sinds Chanel van zijn leven niet meer aan meisjeskatten begint.’ Ik grijnsde.

‘Goed, want geen enkele poes is goed genoeg voor mijn jongen.’

Ik was het roerend met haar eens.

Het was gelukkig niet druk in het park. We slenterden achter George aan, die het ene leuke spelletje na het andere verzoon. Hij staarde eindeloos naar zijn eigen weerspiegeling in de vijver; ik riep dat hij voorzichtig moest zijn, want ik had toen ik jonger was hetzelfde gedaan en was bijna verdronken. Daarna maakten we bergen van oude bladeren die bruin en een beetje vochtig waren geworden, maar nog steeds leuk waren om mee te spelen.

Er waren geen vlinders om achteraan te jagen in deze tijd van het jaar, maar George klom in een lage boom. Toen we terug wilden gaan voor de lunch had ik behoorlijk trek, en Tijger zei dat ze moe was – ik zweer dat ze met de seconde luier werd – maar George barstte nog van energie. Hij wilde alleen meekomen als ik beloofde dat hij later in zijn eentje naar het eind van Edgar Road mocht gaan.

Het was een zware beslissing geweest om George alleen op stap te laten gaan, maar ik wist dat mensenouders voor hetzelfde dilemma stonden, vooral Franceska met Aleksy en Tommy. Aleksy was nu een puber en wilde meer vrijheid, een beetje zoals George, maar tegelijkertijd wisten wij als ouders welke gevaren er buiten allemaal loerden. Hen laten gaan was misschien wel een van de moeilijkste beslissingen van het ouderschap die we voor de kiezen kregen.

Toen George voor het eerst in zijn eentje naar buiten ging, was ik één brok zenuwen tot hij weer thuis was, al had hij beloofd niet te ver te gaan. Toen hij uiteindelijk thuiskwam, smoorde ik de arme knul haast, maar ik was dan ook nooit zo opgelucht geweest. Nou ja, behalve die keer dat hij ontvoerd was en ik hem weer terugvond, of die keer dat hij achter Chanel was aan gegaan en we hem weer vonden. Maar dit was anders, want het was de eerste keer dat hij naar buiten was gegaan met onze toestemming.

Sindsdien ging hij vaker in zijn eentje weg, maar nooit 's nachts en nooit lang. Ik probeerde uit hem te trekken waar hij naartoe ging, al wist hij dat eerlijk gezegd meestal niet. Soms zei hij dat hij naar het park ging, soms ging hij kijken of er andere katten waren om mee rond te hangen. Tot nu toe heb ik me weten te bedwingen hem te volgen, maar het kostte moeite. In plaats daarvan liep ik maar te ijsberen of keek ik uit een raam op de eerste verdieping of hij eraan kwam. En godzijdank kwam hij altijd weer thuis en bleef hij nooit lang weg. Anders zou mijn vacht van de zorgen nog grijzer geweest zijn dan hij nu is.

Ik vond dat ik deze middag het best aan mijn persoonlijke katten-toilet kon besteden. Ik genoot ervan om me ongestoord aan mijn uiterlijke verzorging te wijden, want want als ouder schijn je altijd te weinig tijd te hebben om jezelf te fatsoeneren, en bovendien leek het me fijn om wat te kunnen mijmeren. Dat lukt haast niet wanneer jong grut je aandacht vraagt. Dus hoewel ik me wel wat zorgen had gemaakt om George, nu hij wat onafhankelijker leek te worden, bleek ik zelfs te kunnen genieten van wat tijd voor mezelf. Ik ging lekker op het bed van Claire en Jonathan zitten – al vond Jonathan het niet prettig als ik daar lag, Claire kon het niet schelen – omdat het

zo ongelooflijk comfortabel was en een van mijn lievelingsplekjes om wat te mijmeren.

De voordeur ging open; binnenstormende kinderen en stemmen onderbraken mijn gedachten. Ik rekte me uit, gaapte en liep naar beneden, waar ik tot mijn genoegen al mijn gezinnen samen in de keuken zag. George sprong om hen heen.

‘Ha die Alfie,’ zei Tommy, en hij liep naar me toe om me te aaien. Op de keukentafel stond een stelletje grote pompoenen. Aha, natuurlijk, het was dat rare feest dat mensen vieren, Halloween.

‘Ik wil zelf mijn pompoen snijden,’ verklaarde Summer.

Claire schrok, en dat snapte ik. Summer met een mes was niet zo’n goed idee.

‘Summer, ik help jou en Martha wel,’ zei Tommy vriendelijk. ‘Dat is altijd beter dan dat de ouders het overnemen.’ Ze dacht na over zijn aanbod en nam het aan.

‘En Aleksy, wil jij dan Toby en Henry helpen?’ stelde Franceska voor.

‘Moet dat?’ antwoordde Aleksy korzelig, wat niets voor hem was, al kwam het de laatste tijd vaker voor. ‘Ik ben veel te oud voor dit gedoe.’

‘Je doet het maar,’ beet Franceska hem toe. Zij, Polly en Claire wisselden een blik.

‘We zouden het fijn vinden als je een beetje hielp,’ zei Polly in een poging de spanning weg te nemen.

‘Best.’ Aleksy liet het klinken alsof hij juist het tegenovergestelde bedoelde.

Claire maakte wat te drinken voor de volwassenen toen de kinderen rond de tafel gingen zitten en hun pompoenen begonnen te bewerken.

‘Hé,’ zei Henry. ‘Laten we doen wie de engste pompoen maakt!’

Dat leken ze allemaal een leuk idee te vinden, al wist ik uit ervaring dat uiteindelijk alleen degene die won er echt blij van zou worden.

‘Hoe gaan jullie dit jaar verkleed?’ vroeg Franceska. ‘Ik mis het zo dat mijn jongens zich niet meer verkleden.’

‘Daar zijn we te oud voor,’ zeiden Tommy en Aleksy tegelijk.

‘Summer gaat als heks, en Toby als superheld,’ antwoordde Claire.

‘Ik wil ook als superheld,’ verkondigde Henry.

Toby en Henry waren dikke maatjes en deden elkaar vaak na.

‘Ik ga als kat,’ vertelde Martha.

Dat nieuws verraste me. Er waren hier tenslotte al twee katten.

‘O, dan kan je Summers kat zijn,’ zei Franceska.

‘En George ook,’ vulde Summer aan.

‘Summer wil dat ik George zwart verf,’ legde Claire uit.

Mijn snorharen trilden nerveus en George keek doodsbang. Stel je voor, mijn schattige katten zwart geverfd!

‘Maak je geen zorgen, George, dat gaat niet gebeuren. Maar ik zal een klein heksenhoedje voor je maken.’

‘Dan moeten Summer, Martha en George samen op een bezemsteel,’ bedacht Henry.

Het leek me niet dat George en een bezemsteel een goede combinatie waren, maar we moesten maar zien.

‘Waar halen we zo gauw een bezemsteel vandaan?’ vroeg Claire bezorgd. ‘Ik heb alleen een keukenbezem.’

‘We moeten een echte heksenbezem hebben!’ gilte Summer.

‘Kalm maar, ik heb er al eentje online gekocht,’ zei Polly. Zo te horen was Halloween een boel werk.

George zat op de keukentafel en ik kon haast niet aanzien hoe hij met zijn pootje naar de messen sloeg, zich schijnbaar niet bewust hoe gevaarlijk dat was. Ik hoorde hem een gek geluidje maken en ik werd nog benauwder.

‘Ah!’ riep Toby. ‘George spuugt pompoen naar me!’ We zagen dat Toby een kledder pompoen op zijn gezicht had.

George keek me aan alsof hij zeggen wilde: ik wist toch ook niet dat het zo vies smaakte? Ik stak mijn snorharen de lucht in. Mijn nieuwsgierige zoon was toch onverbeterlijk. Nu begon hij ook nog Toby’s gezicht af te likken.

De rest van het pompoengezichten maken verliep zonder verdere incidenten. Toen de vier kinderen trots het resultaat lieten zien, moesten de moeders een winnaar kiezen. Omdat Aleksy en Tommy het meeste werk hadden verzet, leek dat geen eerlijke competitie, maar de jongens gaven er niet om: Aleksy liep weg om iets op zijn mobieltje te doen en Tommy dook de koelkast in, op zoek naar een snack.

‘Het is gelijkspel,’ zei Polly diplomatiek.

‘Helemaal mee eens,’ vond Claire. ‘Ze zijn allemaal veel te goed.’

Gelukkig accepteerden de kinderen dat. De pompoenen van Summer en Toby werden naast de voordeur gezet, allebei met een aangestoken kaars erin (ik waarschuwde George ervan af te blijven) zodat Jonathan ze direct zou zien wanneer hij thuiskwam.

Toen iedereen afscheid nam, Henry en Martha met hun pompoen trots tegen zich aan, spraken ze af om de volgende dag na school *trick or treat* te doen.

‘Ik kan niet wachten te trick-or-treaten,’ zei George tegen me toen we weer alleen waren.

‘Nou, je hoorde Claire zeggen dat je dan een hoed op moet,’ zei ik.
‘Ja, leuk is anders, maar ze gaan me tenminste niet zwart verven,’
antwoordde hij.

Daar had hij gelijk in.

‘O, en George, geen pompoen meer eten hoor.’

‘Nee hoor, pap. Dat is echt smerig.’